

La ecograf, cu tata

Adrian Păunescu

Aparatura este toată gata
și doctorul îl dă c-un fel de seu,
ca să privim prin ecograf în tata,
misteriosul făcător al meu.

A-mbătrânit și-abia se mai dezbracă,
surâde stins, la orice amănunt,
abia așază zestrea lui săracă
aceeași de pe când era cărunț.

Nu-i trebuie nimic, ar vrea să moară,
de n-am fi noi, cei dați în grija sa,
și care cu-o privire ordinară
prin ecograf, în el, vom căuta.

Bătrân frumos, gătit ca pentru oaste,
așa s-a așezat pe patul mic
și doctorul, palpându-i între coaste,
când tehnicile noi nimic nu zic!

Ce-i, tată? Nici nu știu dacă mă-ntreabă
sau eu l-întreb! Dar ce ar fi?
Și doctorul privește fără grabă
acest mănunchi de oase plumburii.

E tatăl meu, cu ecograful vădu-l,
întins neputincios pe-un rece pat
și așteptând nesperiat prăpădul,
precum război și gratii a-ndurat.

Dar, doctore, ce sunt acestea toate?
Ce-i traista asta fără minereu?
Și doctorul răspunde: Vai, se poate?
E tatăl dumneavoastră, domnul meu!

Cuantificat și parcă fără sânge
doar niște aburi printre cifre ies
și inima bătrânului meu plânge
la ecograf, în vremuri de progres.

Acum vom ști precis ce se cuvine,
vom ști și-un diagnostic mai precis,
dar tatăl meu n-o să se simtă mai bine

nici în realitate, nici în vis.

Aorta, pancresul și ficiații,
rinichii și penumbre de vezici,
dar, voi, o zi de tinerețe dați-i
și nu-l veți găsi nicicând aici.

Cuierul plin de hainele bătrâne
e, însuși el, atâta de bătrân,
că altă învoială nu-i rămâne
decât de praznic treaz lângă stăpân.

Și doctorul privește-atent în tata
amenințatul meu părinte bun:
Ecografia noastră este gata
și a ieșit normală, pot să spun.

Dar, domn`ne doctor, dați-mi voie încă
să-l mai privesc și eu pe tatăl meu,
să văd ce suferință îl mănâncă
să înțeleg de ce îi este greu.

Și doctorul mă lasă lângă sine,
privesc în tatăl meu și nu-nțeleg
ce s-a-ntâmplat cu dânsul că devine
un om străin, prin trupul neântreg.

Și parcă văd în cer cu o lunetă;
acesta nu e un corp de om de-aici,
dar, vai, imagini stranii se repetă-
ce faci, tăticul meu, și ce mai zici?

Cu toate fronturile stinse-n oase,
cu ochii mari și-ncercănați adânc,
se roagă tata doctorul să-l lase
să se ridice, ca să nu mai plâng.

Se-mbracă-ncet, e obosit, zâmbeste,
și scutură din pumni un fir de praf
și mulțumește pur și soldățește
că l-am adus aici la ecograf.

Nici nu-l mai am pe tatăl meu aici în față,
nu mai e tata pe ecranul gros,
ci tatăl lui la ecograf îngheață
bunicul meu îi fulgeră în os.

Și, dincolo de niște amănunte,

parcă și eu apar la ecograf,
și nădușeala-mi arde brusc pe frunte.
E bine? E normal? Sau este grav?

Noi toți, de după el și dinainte,
ne răsfirăm în ceața firii lui,
nici nu mai știu ce-i fiu și ce-i părinte,
nici nu mai știu ce este și ce nu-i.

E palid, cu privirea-nrourată,
nu-l părăsește demnitatea sa:
„Eu pot să mor, că toți murim odată,
dar vreau să știu dac-ați găsit ceva!”

De-l îngropam și mă-ntorceam la groapă
să-l văd din nou și din pământ să-l scot,
la fel i-ar fi fost gândul să înceapă
să știe tot și să trăiască tot.

Și coborâm pe scări, uniți de plânsul
cumplitei bucurii că suntem vii,
și nu de ecograf vorbește dânsul
când zice-abia șoptit? „Ce-o fi, o fi!”